

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YAKUSUZ

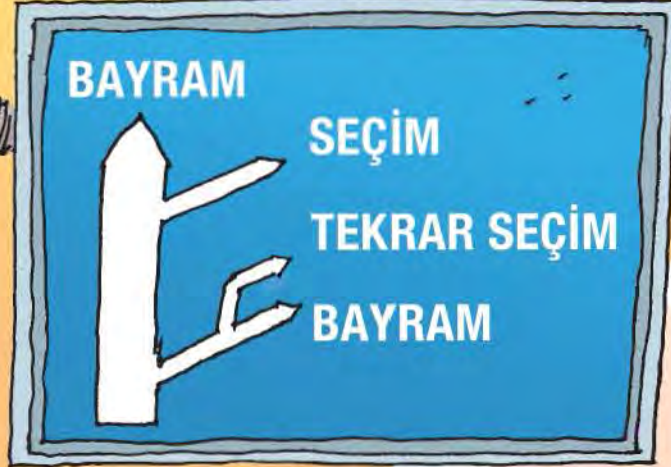
3 HAZİRAN PAZARTESİ
SAYI: 2019/23 No: 614
5 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.

İYİ
BAYRAMLAR!

Tatil trafiği...

NE
BİÇİM YERE
SOKTU BU
NAVİGASYON
BİZİ...

NEREYE
GİDİYORUZ
YA?

ROTA
GEÇERSİZ
SAYILDI VE
YENİDEN
HESAPLANIYOR!

ORTADOĞU UZMANI 1

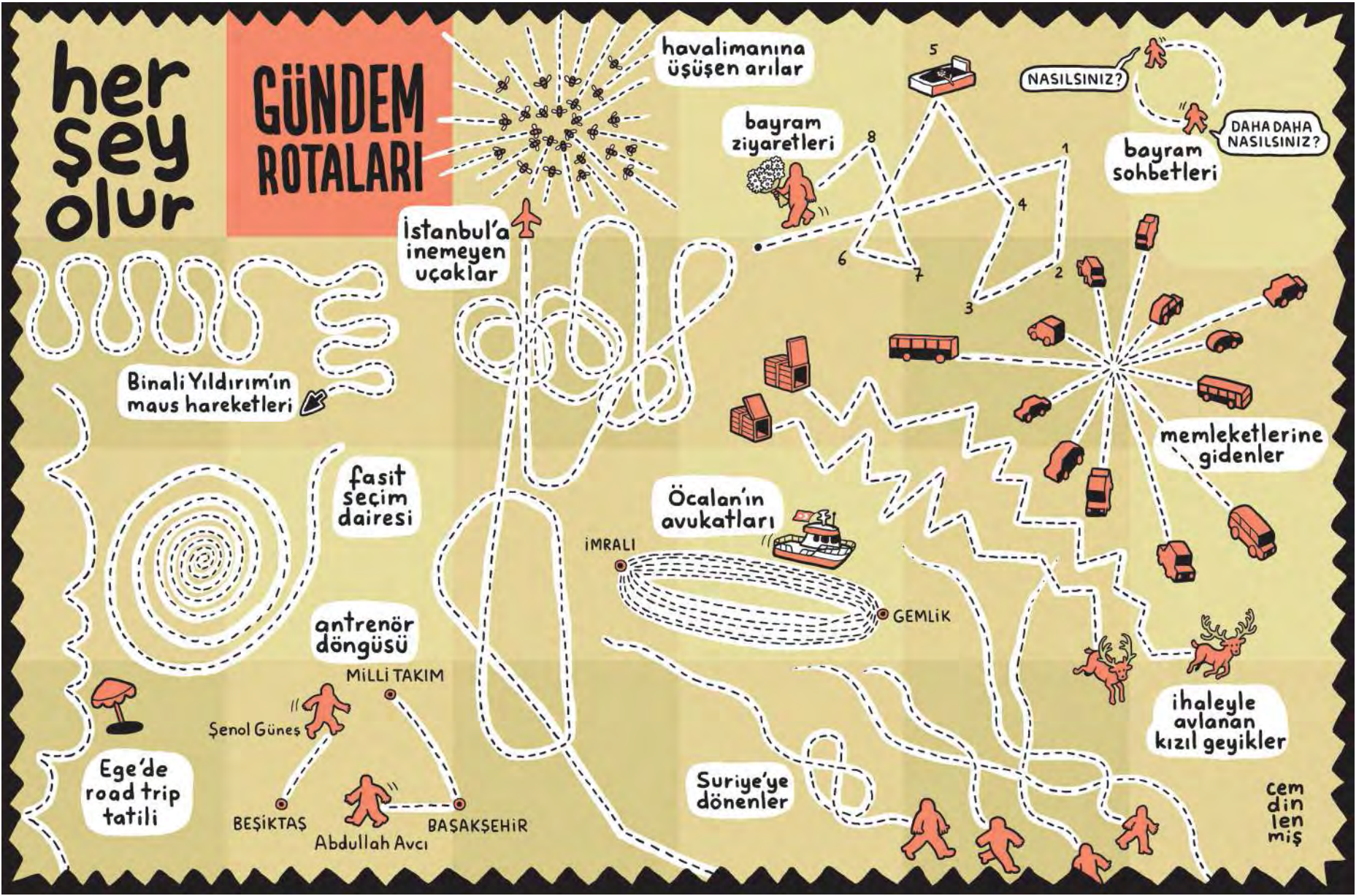
ORTADOĞU UZMANI 2

fırat

uğur gürsoy

Gelecek Program: Game of Thrones Büyük final

@kaansezyum

işte bu halka...

Of sonunda bitti de kurtulduk valla. Pislik dizi ne pis ortamı varmış ya! Yaz yaz bitmiyor. İşin saçması onca mevzu sonunda dönüp dolaşıp adam bıçaklamaya bağlıyor.

Kim kimi yakıyor, kim kime saplıyor, ful spoiler yedirten yazı dizimizin gerçekten son halkası

O kadar sezon boyunca dizi izledik, bütün mevzu iki üç bölümde koptu gitti. Vallahi de yazık, billahi de yazık. Ama bir yandan da kıyamıyorum çünkü GOT o kadar popüler oldu ki, dizideki her çalışan neredeyse Türkiye'de belediyeden ihale alan bireyler kadar cebini doldurdu... Aslında bizim belediyelerle tabii ki emeğiyle çalışan insanların kazandıkları paraları karşılaştırmak doğru değil ama neyse ne...

Şimdi dizide en son neler oldu? Kalesi'nin bi tane yaveri vardı. Acayip yılan bir kız. Kıvrır kıvrır saçlı, yılanın gibi vücut hatlarına sahip. Ben

buna baktım, Instagram hesabı filan da var. Yogacı zaten. Yogacı manita eşittir roket manita. Neyse bu manyak Serseyi, bu kızı alıyor, mekanının çatısına çıkarıyor. Sırf var ya Kalesi'ye g*tlük olsun diye kızın kafayı kestiriyor. Bence Con Sinov'un eski manitasının dışında dizideki en yılan manitaydı. Tüm manitacıların başı sağ olsun. Tabii bu kızın bir de yavuklusu vardı. Lekesizler adı verilen habeş ordusunun generali Solucan Çocuk bu kıza hastaydı. Şimdi çocuğun da cinsel orası kesikti galiba. Bunların arasındaki cinsel seks ortamı da bambaşka oluyordu. Çünkü çocuğun orası... Neyse. Bu çocuğun gözü önünde kızın kafayı kesti yavaşak Serseyi... Kalesi de acayip ayar oldu sonuçta o da ayrı psikopat. Tabii dizide şöyle bir durum vardı. Kalesi sezonlar içinde giderek balataları sıyrıyor. Ama nedense dizide bunu bize yansıtmadılar. Biz izlerken birden baktık ki kalesi contaları sıyırmış. Kalesi'nin tepesi bi atıyor, bütün memleketi ejderiyle yakıp yıkıyor tamam mı? Şimdi dizide birden böyle bir şey olunca izleyici de rahatsız oluyor. Çünkü kimsesizlerin kimsesi, garibanların annesi Kalesi aniden psikopata, adeta Adana Cono'dan bir bayan bireye dönüşüyor. Kalesi'nin kafası atınca tüm ortamı yakıp, herkesi bayıltıyor. Yani öldürüyor.

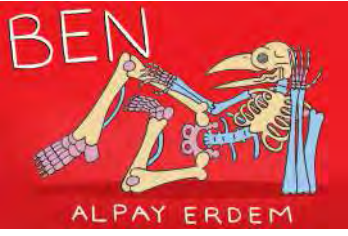
Bu arada Arya, bir önceki bölümlerde artık cinsi seksini yaptığı için şehre gidip Serseyi'yi öldürme peşinde ama olmuyor. Çünkü Kalesi

her yeri ne yapıyor? Yakıyor... Yannnn-sıııınn! Efendim Kalesi manyağa bağlayınca bunun manita Con Sinov, Kalesi'yle cinsel temas yaşamıyor. Belki Kalesi ona da ayar olmuştur. Neyse ne artık. Con, bakıyor ki Kalesi artık manyaa bağlamış, zart diye bıçaklıyor Kalesi'yi. Kalesi aynen sizlere ömür. Bunun ejderi de geliyor, 'Anam anam cici anam' diye ağlıyor. Kalesi'nin naaşını alıp bi yerlere götürüyor. Con Sinov dizinin sonunda mal gibi tekrar o duvarın oraya gidiyor. Biliyorsunuz duvar aslında bir hapis mekanı. Duvarı korumak gibi bi olay da yok artık çünkü Akgezerler de komple bitmiş durumda. Con Sinov nedense mal gibi kendi kendini hapse yolluyor. Sakat çocuk kral oluyor. Tahta oturuyor. Oturuyor dediğim de belden aşağısı zaten tutmadığından işte imkanı dahilinde oturuyor. Arya bilmem nereye neden olduğu bilinmez gidiyor. Tazı, robot sayborg ve zombi karışımı akıl hastası aibisiyle cenk ederken kendisini ve aibisini öldürüyor. Serseyi manyağı aşk ortağı ve kardeşi Ceymi'yle molozlar altında kalıyor ve koskoca Game of Thrones dizisi burada bitiyor.

Hepinize bol Çernobil'li günler dilerim. O da çok iyi dizi. Bir de bizde yaşanmış var zaten. Dizi olunca insan nedense daha da anlam vermeye başlıyor. Olsun, akıllanmanın yaşı yok.

nisan hakan

Merhaba.

Bir keresinde de noldu bak. Özlem'imle bir otele takılmışım öyle. Oda'nın bende de anahtarı var tabii ki. Çıktım kata, anahtarı kapağı tutuyorum, kesinlikle açmıyor. Kapağı benim anahtarım karşılaştıkça oraları açmıyor. Huhhatam almıyor. Sonra kapağı çalmaya başladım. Önce hafifçe tıklattım. Baktım Özlem'im uyanmıyor, şiddeti biraz artırdım. İstiyorum ki yan odalar şey olmasın. Bir süre sonra, yan odalara da sokarım diyerek başladım kapağı tekmelemeye. Bir yandan da diyorum ki, bu nasıl bir uykuydu ya diyorum. Böyle uykuyu mu olur diyorum. Daha da neler diyorum. Artık son bir çaresizlikle, "AÇSANA LAOVV" diye bağırmağa başladım. Derken içeriden bir adam sesi geldi. "Hiçbi yere kaçma, geliyorum" diye. O an aydınlandım. Ben yanlış katta, yanlış kapının önündeydim. Işık hızıyla kaçtım oradan. Merdivenleri inerken, kapının açıldığını duydum. Adam, "senin ben sülmeni s. keyim .roşpu evladı" dedi peşimden. Hiç tanımadığım, yüzünü bile görmediğim birinden çok sağlam küfür yedim, o oldu. Doğru kapağı buldum. Anahtarı kapağı ellerim titreyerek tuttum. Bir yandan da elimden kayıp düşecek, adam da aşağı inip bana neler edecek diye nasıl tırsıyorum ama. Çünkü bir de yanı uykudan uyandırılmış adam siniri diye de bir şey var. Öldürür beni. Derken kapağı açıldı. İçeriye kendimi nasıl attım bilemezsiniz. Özlem'im uyuyor, uyuyordu. Benim ise bütün gece gözüme uykuyu girmedim. Ertesi sabah otel içinde hiç görünmedim. Oradan ayrılan kadar ruhum huzur bulmadı. Bulmadı, bulamadı. Korkunçtu.

O değil de yıllar önce "Fatma Girik'in bastığı adam" nı yapıyor acaba şu anda. Ölmüştür muhtemelen de, çünkü yani öyle bir acı yaşayan insan da ölür. Fazla yaşamaz. Ha şimdi diyeceksiniz ki, "Fatma Girik'in bastığı adam ne demek, böyle bir genel tanım olabilir mi, Fatma Girik'in bastığı adam mı var" diyeceksiniz. Ben de size diyeceğim ki, "Fatma Girik evet belki birçok adam bastı, basmadı mı bastı, bastı da, birini de çok acıyıp bastı, tüm bastığı adamlar arasında kimse kusura bakmasın, o adam çok öne çıktı, o yüzden yine söylüyorum, kimse kusura bakmasın, Fatma Girik'in bastığı adam dendiği zaman, akla gelecek kişi bellidir, odur yani, o kişidir yani, Fatma Girik'in bastığı adam o kişidir, gerisi de yalandır, gerisi de tırı vırdır" derim. Yoksa Fatma Girik gerçekten çok adam basıyordu. Manyak gibi ruh hastası gibi sürekli adam basıyordu Fatma Girik. Hiç de böylesine psikopat bir televizyon programına da denk gelmediydim. Şu yaşama geldim, hala da gelmedim. Pek genç okurlarımız bilmezler, zaten bizim de burada görevimiz nedir, toplumu aydınlatmak, bilgiyle ışıklandırmak. Sen şimdi çünkü Fatma Girik'in bastığı adam'ı bilmezsen, şu hayatta da neyin eksik olduğunu bilemezsin. Ben sen eksik kalma diye uğraşıyorum. Herkes kalsın eksik, sen kalma. Sen hep bir adım önde ol ki, zaten öylesin. Mizah dergisi okuyan her kişi, hep bir adım öndedir, bu da budur. Okumayan kendi kaybeder, o da onun kendi bilebileceği bir iş. Bilebilecek. En sinir olduğum da, "e abi işte biz okuyoduk da, birkaç senedir okumuyorum". E iyi b.k yiyorsun. Mizah dergisi nasıl okunmaz, düşündükçe aklımı çıldırarak gibi oluyorum. En sevdiğim arkadaşlarımız bile bu şekil. Hiç okumamış olsa anlayacağım. Derim ki "zaten bilmediği bir şeyin eksikliğini nereden bilsin" derim. "Bazısı da böyle şanssız oluyor" der, geçerim. Ama sen hem bunu biliyorsun, hem de terk ediyorsun. E hani çok seviyordun bizi. İnsan sevdiğini terk eder mi. Neymiş, "eski lezzeti yokmuş". Ya senin eski lezzetin var mı acaba. Kusura bakma ama senin eski lezzetin yok. Biz hala bu sayfaları hazırlarken çok eğleniyoruz. Ben mesela şu anda bu satırları yazarken kukumav gibi hop oturup hop kalkıyorum neşeden. Çünkü kukumav öyledir, insana oyun eder, dünyanın da en güzel kuşudur, net. Ne diyordum. Fatma Girik'in bastığı adam. Yıllar önce bir televizyon programı yaptı Fatma Girik. Reality show. Sıcağı Sıcağına vardı bildin mi, o akım işte. Ahmet Vardar vardı, Sadettin Teksoy vardı. Allah'ım herkeşler oradaydı sanki. Fatma Girik bu dev rakiplerinin arasından adam basmasıyla sıyrılmıştı. Her programda sürekli adam basıyordu. Bir gün de artık iyice olmuş olacak ki, ucuz otellerde yaşayan adamları basmaya karar vermişler. Olamaz böyle bir şey. Fuhuş yani. Fuhuş yapılırken. Derken Fatma Girik onu bastı. Tam sevişmeye hazırken, paçalı donu üzerinde ama, içeriye Fatma Girik girdi. Kadın kişi hemen toparlandı, banyoya kaçtı. Kadın belli ki deneyimli, işi biliyor. Fakat bizimki öyle kalakaldı. Düşünsenize, tam seks yapacağınız, içeriye hayranı olduğunuz Fatma Girik giriyor. İnsan ne düşüneceğini bilemez. Fatma Girik, "NAAPIYOSUN SEN BURDA" diye bir de bağırıyor adama. Yetmedi suratına tükürdü. Adamın dili tutuldu. Cevap verecek, veremiyor. Titreyerek kekelemeye başladı. Yataktaki öyle uzun beyaz donuyla oturuyor. Ayağı da kalkmıyor, penisi izin vermiyor. Aradan yıllar geçti, ben hala o adamı düşünürüm. Nı yapıyor acaba şu an yaşıyorsa hala.

Hoşça kal.

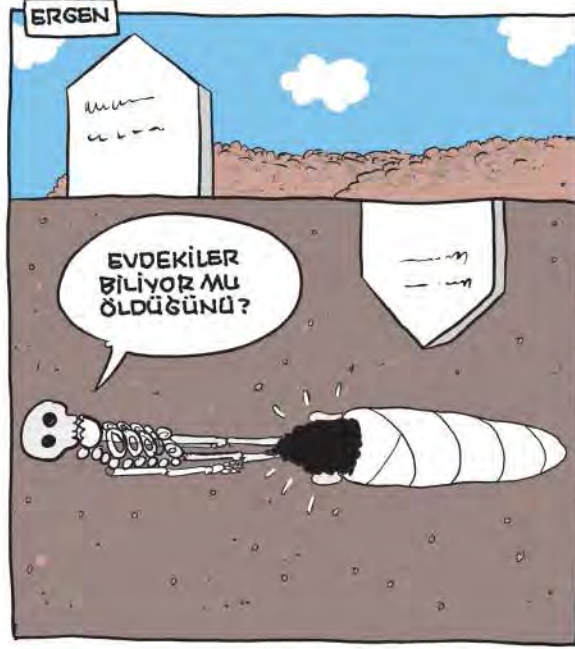
"HEY"

7 Haziran Cuma / Kadıköy Bahane / Saat: 21.00 / bilgi: 0216 345 54 49

CEM GÜVENTÜRK

"ORGANİZE EDİYORUM"

● Bayramınız kutlu olsun arkadaşlar. Bayram kutlamaya, insanların bayramını tebrik etmeye sakın çekinmeyin. Bu dini olduğu gibi milli bayramlar da olabilir, aman bu alanları kimsenin tekeline bırakmayın, bunlar kültürel meseleler; yarısından çoğunun kendisini devlete ateist olarak

deklare ettiği ülkelerin gençleri bile dini mini demiyor bütün bayramları kutluyorlar bakın. O alanı boşaltırsan biri gelir gasp eder, domine eder, herkesin elinden alır. Her bayram hepimizin bayramı.

● Altı yaşından beri rakınrol dinlerim, bu zamana kadar üyelerinin tamamı gülümseyerek poz veren, sahnede her üyesi dinleyicilere sırttan bir tane müzik grubu görmedim. Belki vardır da ben bilmiyorum. (ki varsa bunu öğreneceğiz, zira bazı Akıl Fikir Ofisi okuyucusu, ofisin her yakaladığı hatasını "Efendim böyle yazmıştınız ama bakın 1982-1987 yılları arasında Danimarka'da faaliyet gösteren ve bir albüm çıkartan Evig Diarré grubunun üyeleri bütün fotoğraflarında, her ne kadar bu fotoğrafların sayısı iki olsa da, pişmiş kelle gibi sırtmış," diye yazarak düzelterek tıynettedir. Gerçi ben bu durumda "Şimdi Evig Diarré'nin müziğine de rakınrol diyemeyiz, daha çok pop rak grubu onlar bence," gibi kimsenin itiraz edemeyeceği cevaplar veriyorum ama olsun)

● Yani kısaca, rakınrol dünyası her ne kadar özel hayatlarında son derece neşeli de olsalar, grup fotoğrafı verirken, sahneye çıkarken falan babasının öcünü almaya Bizans Tekfurunun şatosuna gitmiş Cüneyt Arkin gibi bakıyorlar. Tamam aralarından afacanlık yapan oluyor, bir tanesi illa ki "Oğlum nasıl girdim lan ben bu gruba? İnşallah iyi çalamadığımı anlamazlar," dercesine sürekli bir şebeleklik peşinde koşuyor ama kalanlar maşallah fotoğrafçı analarına küfretmiş gibi bakıyorlar. Hep böyle bir sertlik. Abi müzik sert anladık da bu kadar da kasmaya gerek yok bence. Metrobüste boşalacak koltuk mu kolluyorsunuz yoksa sözleri çok anlamlı gibi ama sizin de tam kestiremediğiniz şarkılarla dolu yeni albümünüz için kapak fotoğrafı mı çektiyorsunuz?

● Yalnız Cüneyt Arkin de gerçekten tartışmasız çok iyi oyuncu. Bizans tekfurunu öldürürken, komprodor fabrikatörün adamlarıyla çatışmaya girerken, küçük kızları öldüren şebekenin liderini ele geçirmişken adamlara öyle bir bakışı var ki ben filmin yönetmeni olsam "Ulan herif ciddiye aldı, öldürecek hakikaten adamı galiba," diye endişelenirim, ortasında ortasında keserim sahneleri.

● Şimdi efendim ben buradan naçizane haddim olmayarak, müdürüm afedersiniz, ama çam sakızı, çoban armağanı bir hediye vermek isterim ekonomi yönetimize. Mâlumunuz iktisadi olarak pek de parlak günler geçirmiyoruz. Gerçekten zorlu zamanlar. İşte bence böyle zorlu zamanlarda daha önce denenmiş modellere bakmak yerinde olur diyorum ve ekonomi yönetiminizin dikkatini naylonculuk müessesesine çekmek istiyorum. Biliyorsunuz hâlâ eskisi kadar çok olmasa da, sokaklarımızda "nayloncuu, eksiler aliyeh, nayloooncuu," diye bağırarak dolaşan nayloncular var. Dikkat ettim bunların mekanizması şu şekilde işliyor: Nayloncunun sesini duyup cama çıkan bir abla "Nayloncu ne verisin bu cekete?" diye kocasının eski ceketini teklif ediyor, nayloncu da "On mandal bir leğen veririm abla," diye başladığı pazarlıkta leğen ve mandallara ek olarak bir de kova vererek eski ceketı kapazlıyor. Dolar artmış, Euro düşmüş, Japon Yeni yan bakmış, Fin Markkası çamura batmış hiç ilgilenmiyor. Alışveriş var mı? Var. Alıyor, veriyor, denilenler doğruysa ekonomiye can veriyor. E peki ne oluyor? Nayloncu işini tamamladığında, yani oturup kendi işinin CEO'su bir insan gibi birinci çeyrek bilançosunu çıkardığında bir yığın naylon verip bir yığın da eski kıyafet almış oluyor. Ortada parasal bir durum yok. Aktifi pasifi leğen mandal ve eski ceket pantol olan bir bilançodan söz ediyoruz. İşte bu barter ekonomisidir, herkes elindeki başkasının elindekiyle değiştirecek. Maaş vermeye falan da gerek yok. Hem özel sektör hem kamu çalışanları maaşlarını mandal ve leğen olarak alsa netice itibariyle leğen mandal karşılığında gül gibi üstünü başını düzüyorsunuz. Sistem bu kadar büyüünce tavuk dönerci de kabul eder mandalı, emlakçıda. Dayarsınız dört tır mandalı emlakçının kapısına, evin peşinatına sayar girer oturtursunuz. Bu sırada da paramız giderek değerlenir. Çünkü netice itibariyle piyasada para mara kalmadı dört bir yanımda mandala leğene boğuldu. Böylece Dolar da düşer Yen de, Sterlin de düşer Liret de. Liret yok gerçi ama keşke olsa. Ha bu iş böyle olmaz diyorsanız nayloncu kardeşlerimiz nasıl yapıyor bu işi onu bir anlatın hele?

Sait Faik hikayesinde senden bahsetti!

● Hikayeci, yazar ve şair **Sait Faik'in** eşsiz güzellikteki "Bursa" da bir Kandil Gecesi" şiiri parça parça aklımda. "Solgun bir kadın yüzü göründü pencerede." Böyle miydi? Siz tamamını okuyun. Siz, Abasıyanık her ne yazdıysa, tamamını okuyun. Hemen güzel kardeşim, bu mayıs... Burgazada'da Abasıyanık, on nobel gücündedir ve de Türkçe, Sait'tir, Faik kalacak! Koca Yaşar Kemal "Roman yazmağa başlamadan önce illa ki Sait Faik okurum" demişti. Usta'ya saygının en yalın ifadesi... En insancıl hülyaların ve en samimi merhametin mahir muharriri, en muhteşem hikayelerin kalbi yazıcısı Sait Faik. İnsana hayranlığın, tuzlu tenin sıcaklığına coşumcu, aşkın sevginin, tüm zamanların en enteresan yazar hayalinin aziz ruhu Sait Faik. "Vapuru yakalamaya, daha ziyade de vapuru kaçırmaya çalışan" güzel adam. "Madem sevmeyecektiniz, sevmeyecektiniz; bu şehirleri niye kurdunuz"

cümlesiyle adını tarihe ışıqla yazan can ustamız: Sait Faik Abasıyanık...

● **Otorite olmadan, otoriter olmaya çalışan da var. Var. Haybeye gayretkeş vizzo diyoruz veya demiyoruz biz bunlara...**

● **İlk Şarkısını Sevmeyen Popçular Kulübü'ne hoş geldiniz. Artık sonsuza kadar beraberiz...**

● **Şahane bi arkadaşım var, hep bir yerlere çağırırlar onu, kah gider kah gitmez. Gittiği zamanları da hep şöyle başlayarak anlatır: Bi gittim! Artık no'olduysa, sarhoş bohemler mi coştı, deneysel sanatçılar mı taşıtı, bipolarlarından sahte dolarına bir yığın hikaye. Hep aynı: Bi gittim! Ve sonrası hakikaten ilginçlik,**

VİNYET: Hatice Kobra Erişir

enteresanlık. Arada bir, hadise dinlemek için "bi gidiyorum" ona...

● Nihayet okudum Aylak Adam'ı. Paragrafın sonunda tek bir alıntı vereceğim. Çok beğendim ve pek merak ettim: kahramanımızın adı niçin C.? niye C ? herhangi bir harf mi, öylesine bir seçim mi? yazara ait bir sır? B. isimli bir kadın yan karakter var. onlar mı hikayenin çıkış noktaları? O zaman A. kim? Yazarın ta kendisi mi? yoksa ben şu an abesle iştigal mi ediyorum? Sessiz de düşündüyüm halbuki. Gelelim karayazar Yusuf Atılgan'ın Aylak

Adam adlı muhteşem kitabındaki cümlesine: "Londralı kasapla İstanbullu kasap dünyaya aynı gözlerle bakarlar."

● Rahmetli ustamız Galip Tekin için "Bu ülkenin gördüğü en güzel halüsinasyon" dedi doktor arkadaşım Aykut Arın. Ne güzel cümle. Galip Abi, ortası olmayan ustaydı, ya sürmenaj olmasına çalışır veya evde kalıp demlenirdi. Yaklaşık on gün kadar aralıksız içer, akabinde detoks için şifahaneye yatarı. Dergiden kimin işi yoksa o yardımcı olurdu. Bir akşam rahmetli Tekin Aral ağbım, Süleyman Yıldız ve de ben, kış günü Galip Tekin'in Arnavutköy'deki evine gittik. Amacımız onu araçla şifaya götürmek. Galip Abi kanyak içiyordu, şişe bitsin gidelim dedi. Biz de içelim çabuk bitsin dedi Süleyman Abi. İçtik. Şişe bitti. Yeni şişe var dedi Galip Abi. Açtık. İçtik. Yeter dedi. Tekin Abi. Zor bela kalktık. Karda bata çıka, düşe kalka, Doktor Jivago gibi arabaya ulaştık. Hastaneden önce bi Apikoğlu İşkembe yapalım mı abi dedim. Tekin abi döndü, baktı, "Yapalım ulan!" dedi...

● İnsan yanlışlıkla kıta değiştirir mi, değiştirdim. Marmaray'da daldım, Üsküdar yerine Sirkeci'de indim. Ve geri döndüm. Kusura bakma Avrupa. Montajda atarız!

vedatozeniro@gmail.com

Mustafa Satıcı

FURKAN ÖZÖBAN

"kendimi
durduracağım
değilim"

Fırat Budacı

BIRAKMAYA NİYETİM VAR ASLINDA

Tertemiz evlerde hâlâ sigara
mücadelesi veren yoldaşlarımıza...

Duvarda LCD var,
hemen altındaki konsolda bir
bilgisayar var, ikisinin arasında
beleş film transferi için
HDMI kablosu var, raflarda
biraz kitap var, köşede
kıştan kalmış bir Noel ağacı
var, tepemizde soft ısıtılar
saçan sarkıtlar var, ev sahibi
kadının ayağında pofuduk
tavşanlar var, ev sahibi adamın

ayağında dri-fit çoraplar var, hemen önümde minik bir sehpa
var, sehpanın üzerinde bardak altlığı kaidesinde Oscar heykelciği
gibi yükselen modası geçmiş Miller var, yanında en güzelinden
çerez var, orta sehpa sırasını bekleyen kivi var, yeşil elma var,
tüysüz şeftali var, ayağımda ev sahibinin rahat edeyim diye verdiği
nefis bir şort var, ama sigara yok. Neden yok sigara? Çünkü bu
evde çocuk var. İçinde çocuk olan evlerde sigara içilmez. Anne
ve babanın ciğerleri de çocuk kalitesindeyse ve üstelik böyle bir
evde tek seçenek olan balkon, camlarla kapatılıp şirin bir odaya
çevrilmişse ısrar etmenin anlamı yoktur. Çok düşündüm, "Lan çok
haklılar, bugün de içmeyiver şu sigaray," dedim kendi kendime.
Kararlıydım da. İnsana güven ve huzur veren bu steril atmosferi
bozmak istemiyordum. Ama vakit ilerledikçe şeftaliyi tüylerinden,
birayı sigaradan arındıran bu bereket dünyası yetmez oldu. Taksim
gecelelerinde, bir iki biranın ardından ruhumu ele geçiren "Bir bira
daha? Al bu da sigara!" isimli hayvan içimde büyümeye başladı.
Önümdeki Miller dile gelip, "Efes'le Tuborg'la karıştırma beni. / Ben,
steril evlere canlılık veren bir keyif pınarıyım. / Hafta içi meşgul hayatların hafta sonu molasıyım.
/ Kahverengi değil, sarıyım. / Bira dünyasının
filtresiz Oscar'ıyım, belki en kaliteli değil ama en
rahatıyım. / Sigarasız içilebilen en şık sarıyım,"
gibi güzel sözler söylese de sigaraya olan
isteğim gittikçe artıyordu. Kıpırdanmaya
başladım. Altımdaki yumuşak Ikea sertleşerek
kuzeyli yüzünü göstermeye, sehpa duran
Miller şişesi genişlerken Efes'e dönüşmeye
başladı. Hayvan büyüyordu. Aniden, "Sizin
balkonda sigara içiliyor mu?" diye sordum.
Ben değil, mini duygularla dizayn edilmiş bu
şirin evin tam ortasına izmarit basmak isteyen
hayvanım konuşuyordu. Arkadaşım yan gözle
eşine baktı. İçerde uyuyan çocuk huzursuzca
kıpırdandı. Cevaptan önce oluşan boşlukta Tavşan ve Dri-fit
arasında dışarıdan duyulmayan bir hesaplaşma yaşandı:
- Kesinlikle olmaz!
-Ya saçmalama, kırk yılda bir arkadaşımız gelmiş, nolacak yani...

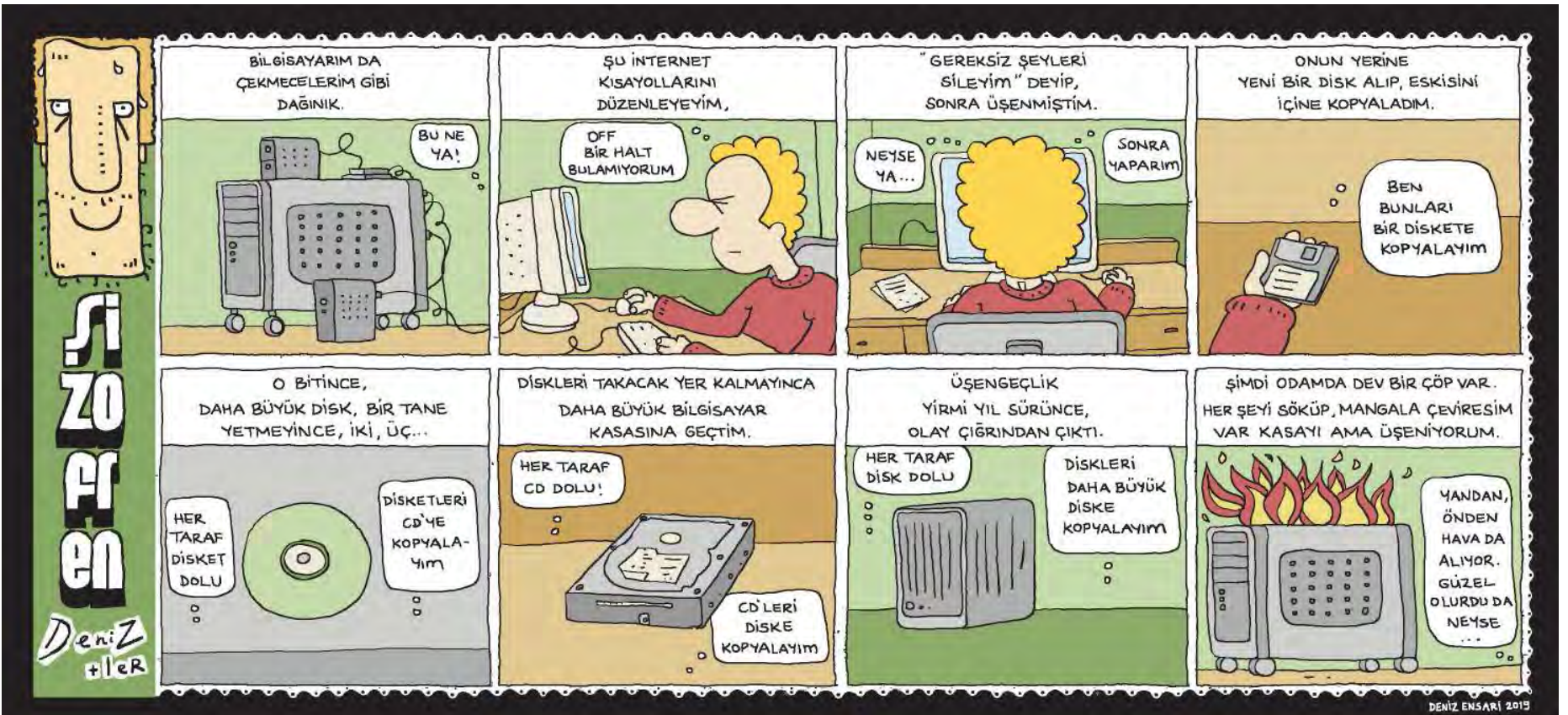
senaryodan daha kötüsü, uzayan bir kılın başarıyla ulaştırıldığı
kül tablasının aslında bir kül tablası değil, Tavşan tarafından
özenle boyanmış olan sevimli bir kase olmasıdır. Sevimli kaseler
loş ışıkta kül tablalarını andırabilir. "Oğlum dur," dedi Dri-fit

Balkonda patchwork örtüsü olan bir masanın etrafına,
yine patchwork minderleri olan sandalyeler dizilmişti. Dri-fit'in
bir pazar günü duvara çaktığını tahmin ettiğim raflarda mini
kaktüsler vardı. Kaktüslerin saksılarına akrilik boyayla rengarenk
çiçekler işlenmişti. Duvara çengelle asılmış ve Tavşan'ın sevdiği
renklere boyadığı üç adet fener mumluk, balkonda şarap içilen
bazı özel akşamlarda yakılmak üzere hazır bekliyordu.
Balkon olduğu tamamen unutturulmuş, çepeçevre
camla dış dünyadan izole edilmiş bir yerdedik.
Burası balkon değil, "Tavşan'ın hobi dünyası"ydı.
Görünüşe göre, Tavşan sigara içilmemesi konusunda
tamamen haklıydı. Bu evde, keyif denilen şey bir
Miller şişesinin açılmasıyla başlıyor, yudum yudum
içilmesiyle devam ediyor ve şişenin geri dönüşüme
yollanmasıyla sonlanıyordu. Dri-fit, camın iki
kanadını açarak dumana yol göstermesine
rağmen sigarayı yakmakta zorlandım. Sanki
sorun yokmuş gibi muhabbet etmeye
çalışıyordum, ama aklı belki bu gece, belki
yarın tartışma yaşayacağı Tavşan'daydı.
Durumu bu kadar zorlamış olmanın
verdiği utançla, "Abi içmiyim ben,"
dedim. Dri-fit, "Ya saçmalama iç, cam açık nolacak," diyerek
rahatlatmaya çalıştı. Hemen rahatlayıp yaktım. Bu tip durumlarda
duman nedense coşkuya kapılır. Normalde uçup giderken zor
zamanlarda insanın peşini bırakmaz. Her seferinde kafamı açık
cama çevirip normalden daha büyük bir basınçla üfleme
rağmen, duman balkon sınırından geri dönüp "Tavşan'ın hobi
dünyası"na dağılıyordu. Duman kapalı balkon kapısından
geçemiyordu, ama koku evin en ücra köşelerine yayılıyordu.
Tavşan'ın içerde burnunu kırıştırdığına ve iyi bir insan olduğumu
düşünmesine rağmen bu akşamlik
benden hazzetmediğine emindim. Koku,
hastanede bile sigara içilebilen seksenli
yılların rahatlığında minik yavrunun
odasında doluyor olabilirdi. Külün
uzama sınırı yaklaşık üç santimdir. Üç
santimden sonra sigaranın ucu hafif
kaldırılarak bir süre daha idare edilebilir,
ama bu pozisyonda kül tablasına doğru
çıkan yolculuğun yarı yolda başarısızlıkla
sonuçlanma ihtimali de vardır. Üzerine
kül düşürülen bazı masa örtülerinin
gözenekli yapısı fiskeleme işini geri
dönülmez bir bulaşmaya ve sonuçta
onulmaz lekelerle çevirebilir. Ama bu

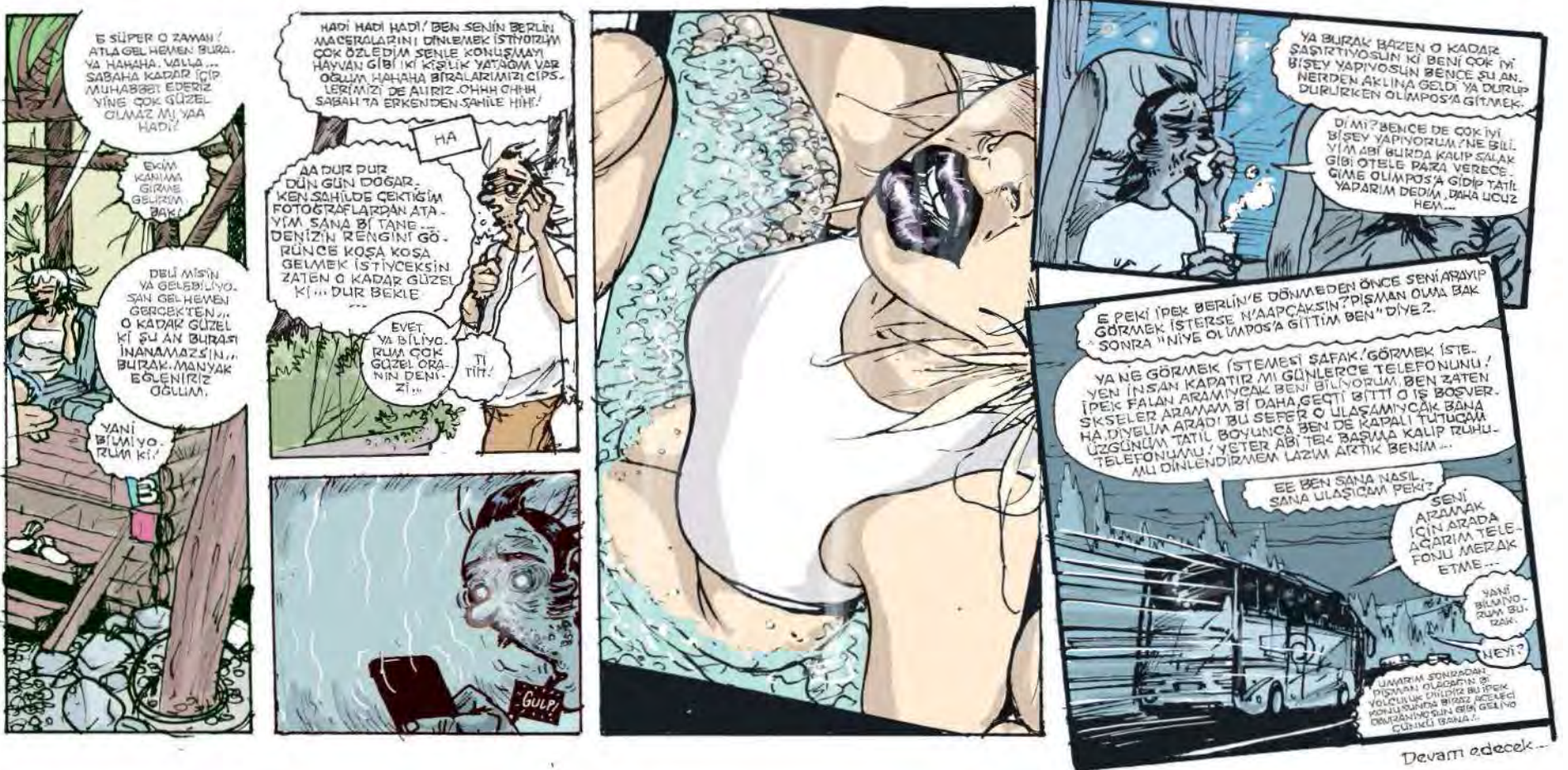
telaşla kaseye uzanırken, "kül tablası değil abi o!"

İki dakikadır geri dönmedi. Sanırım içerde kül tablası arıyor.
Sanırım bulamıyor ve sanırım ne yazık ki Tavşan'a soruyor.
Neden aklına çay bardağı tabağı getirmek gelmiyor Dri-fit?
Bunca sıkıntıya rağmen kendini de beni de neden yakıyorsun?
Nihayet balkon kapısında göründü, sol elinde yeni bir Miller, sağ
elinde kül tablası ve yüzünde az önce Tavşan'dan yediği tavır
sıkıntısı vardı. Tavşan'ın kül tablası verirken takındığı tavır,
tepkisel olarak bir bira daha açmasına sebep olmuştu. Kül
tablasını masaya koydu. Bu, "biz içmiyoruz" tipi, üzerinde
balık desenleri olan küçücük bir kül tablasıydı. Bodrum
tatilinde eve bir süs eşyası olarak alındığı günden beri
üzerine sigara söndürülmemiş olmalıydı. "Sağol ya,"
diyerek geçen vakitte ikinci defa tehlike sınırına ulaşmış
külü derhal boşalttım. Son bir nefes alıp sigarayı balıkların
üzerine söndürdüm. "Bira içer misin?" diye sordu.
Bu kadar sıkıntıda sonra, sanki alkole karşı tok gözülü
davranırsam günahlarım affedilecekmiş gibi, "Yok içmiyim
yeter," dedim. Oysa normalde (üstelik söz konusu olan Miller
ise) bu kadar alkol benim için yok hükmündedir. Yalandan
esnedim. "Yatak hazır, istiyorsan sen yat," dedi. "Yok abi iç biranı,"
diyerek denge kurmaya çalıştım. Biraz evlilikten konuştuk.
İçinde bulunduğum sıkıntıya rağmen aralarda yaşadığım minik
canlanmalar yüzünden birasından bir iki yudum aldım. Evliliğin
zorluklarından konuşmak minik canlanmalarımı ufak coşku
ataklarına çevirince, Dri-fit'in birasına uzanmaktan, "dur ben
alırım" diyerek buzdolabının rafına uzanmaya kadar ilerledim.
Çekingenliğimi atmış sigarayı da tamamen serbest bırakmışım.
Tavşan, balkon kapısında görüldüğünde kül tablasındaki balıklar
izmarit yanıklarıyla acı çekiyordu. Yüzünde, kokunun evi
kapladığını gösteren memnuniyetsiz ifadeyi görünce ilk sigaranın
gerginliğine geri döndüm. "Siz daha oturuyor musunuz?" diye
sordu. Miller'dan etkilenen bünyesiyle muhtemelen rahat bir
cevap vermeye hazırlanan Dri-fit'ten önce davranıp, "Hakikaten
geç oldu, yatalım artık," diyerek öne atıldım. Tavşan cevap
vermeden gitti. Dri-fit'in "istiyorsan oturalım" anlamındaki kafa
hareketine ayağa kalkarak karşılık verdim. Masadan aldığım kül
tablasını, "Ver ben hallederim," diyerek elimden aldı. Mutfığa
girdik. Kül tablasını direkt çöpe boşaltmaya kalkışmasına,
"İstersen bi torbaya döküp öyle atalım," diyerek engel oldum. Bu
son dakika duyarlılığım torbanın kenarından tutacak kadar acizdi.
Mis gibi kokan çarşafın üzerinde yatarken aslında Tavşan'ın
ne kadar haklı olduğunu düşündüm. Evi sigara kokutmanın
dışında, sesin kontrol edilmeye çalışıldığı bir tartışmaya da
sebepe oluyordum şu anda. Bırakmak lazım aslında sigarayı, diye
düşünürken mutfaktan sesler geldi. Tezgahtan alınıp çöpe atılan
şişelerin ve sonrasında açılan suyun sesini duydum. İzmaritler
için gösterdiğimiz özeni yıkamadan öylece bıraktığımız kül tablası
için göstermediğimizi hatırladım. Musluk uzun süre açık kaldı.
Tavşan balıkları kurtarmaya çalışıyordu. Balıklar, suya kavuşmanın
sevinciyle musluk hiç kapanmasını istiyordu.

Çarpışma İpek & Burak

Yazar: Gizen OKY

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

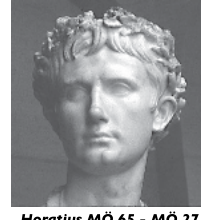
"Gemiler gelip gidiyor/ Dağlar kararıp aydınlanacaklar"
Turgut Uyar

"KUBBE"

Öğleüstü Kaleiçi. Abartılı yapış yapış bir sıcak. Nemli, kıpırtısız. bunaltıcı. Donuk boğuk gökyüzü. Neredeyse loş denebilir, gri gölgesiz sokaklar. Tuhaf bir sessizlik. Boşluk hissi. Koyu renkli bulutların yırtıkları arasından (hamam tepelerindeki o küçük yuvarlak pencerelerden sızan ışıklar misali) bir güneş ışını huzmesi eski evlerin, damların, cumbaların üzerinde şöyle bir oynasın

kayboluyor. Henüz Mayıs. (son günleri de olsa... Mayıs) Bu devasa hamam etkisi için çok çok erken değil mi? Ne oluyor? Ne dönüyor? Bunun haziranı, temmuzu, ağustosu. Korkutucu. Korkutucu olmayan şeyler? (çok çok azaldılar sanki...) "AHBARÜ'S-SİN VE'L-HİND" Koca bir Hintli gurubunun içinde sıkışıp kımıldatılmaz kaldım. (turist grubu yani--başlarında rehberleri falan--) Kaleiçi'nin daracık yolları. Kimi sokaklar o kadar, o kadar dar ki kıpırdamıyorsunuz. (--o kalabalık grup geçerken yani--cumbalar birbirine değdi degecek) Belki otuz kırk saniyelğine falan etrafınız sadece onlarla sarılınca; bir seyyah gibi hissettim. (onlarla gelmişim gibi değil, oralara gitmişim--Marko Polo'vari işler--) Otuz kırk saniyelğine bulunmuşum gibi oralarda; Hindistan'da. Bir pazar yerinde falan... Sanki. O renkler, o sarı'lar, safran sarıları, pembeler, yakut kırmızıları. Firuzeler... Işıltılı kumaşlar, ipekler, simler... Mest oldum. (Niye bu kadar soluk sönük giyiniyoruz ki biz?) Kimi beline kadar aksakallı amcaların başında o portakal sarısı koca sarıklar. Keşke öylece, o şekil dursaydık biraz. (içlerinden biri bir şarkıya falan başlasaydı--Mohammed Raffi'den falan mesela, istek yapabilirdim, --gerçi çok çok; aşırı ciddi görünüyorlardı; herbiri sanki bakışlarıyla: "Bizim oralarda Bollywood diye bir şey yok.... Gerçekten yok... yok öyle şeyler, valla bak" der gibisinden bir haller--ömürlerinde "dans" diye bir şey de hiç görmemişler--)

Derken geçip gittiler de memleket'e döndüm. Geçen gün de aynı şeyi bir Çinli gurubun içinde kalarak da yaşayınca. ("Seyyah" duygusu) Oturduğum yerden çok çok kısa; dakikalık uzak seyahatler. (başlıktaki o; bir kitap ismi: Ünlü seyyah "Marko Polo"dan çok önce Çin'e ve Hind'e gitmiş ilk seyyahlar. --Dokuzuncu yüzyıl ortaları--onların kitabı: "Sin": "Çin" demek. "Ahbar": "Haberler") Hintli de görmemiştik, ama Çinli; Avrupa'da dahi yoktu. Tek bir Çinli olsun görmüşlüğüm yoktu yani. Yeni yeni geziyorlar. Son yıllarda... Karşılaşmak hoş... İşte böyle: "Hind ve Çin'den haberler..."

Horatius MÖ 65 - MÖ 27

"HAMAMBÖCEĞİ"

Eh hamam etkisi başlar da... Böceği de döndü tabii. Yoktular epeydir. Tek bir tane dahi. İlaç için. (ilaç yapılıyor mu ki onlardan?) Özledim sanıyordum. Ne de olsa alışıyor insan. Onlar da bir tür ev hayvanı. Hatta bu ev'le benden daha sahibi, derinlikli ilişkileri bağları var. Sanki. Gece yarıları falan bakınıyordum uyanınca. Neredeler? "Özledim lan sizi" Falan filan işleri.

Hepsi yalanmış. Özleme mözleme. Çok rahatsız oldum karşılaşıncı. Tekrar. Her şeyimiz yalan oldu. Sahte duygular. Nereden öğrendiysem böylesini... (Belki de; bilmeden özlüyormuş gibi, hile yaparak evden uzakta tutmak mı istiyordu zavallı bilinçaltım.--kaderini kandırmaya teşebbüs--Nasıl olsa "özlediğim uzaklaşır, başka ne olacaktı ki" meseleleri... Sürekli başa gelen, olmuş bitmiş, tekrar eden şeylerin derin bilgisi. Tecrübesi. Bilemiyorum). Bu bulanık zamanlarda.

Herşey karışık bir miktar.

Oynak. Hani özlediğim gelmezdi? Ne bunlar böyle? Öff. Şimdi hadi buyur; herşeyi streç filmlere, döndüre döndüre sarıp sarmala, sakla, defaten yıka yıka dur... Ömür törpüsü. Hele o yavrular. O yavrular... Hiç görülmemiş duyulmamış şey; Kendisinden yüz kat mı, iki yüz kat mı desem daha küçük yavrusu, yavruları var; (bizlerde olsa, onbeş katlı apartman boyu baban var) Karıncadan çok çok minik; ama, doğar doğmaz o en büyük olanıyla (babası mı nesi?) aynı kabiliyetlere; zekaya, muhakeme etme, durum değerlendirme, ani karar verme, kendini koruma becerilerine falan sahip. Yiyecek arama. Tam teşekküllü... Çok çok hareketli. Hızlı çevik. O ani manevralar. (Ant Man'deki

o çok çok minik kötü adamların aynısı) Onlardan kendini nasıl koruyacaksınız? Gel de becer. Ambalajların en minik, görünmez deliklerinden girebiliyorlar. İçeride hızla büyüyorlar bazen... falan filan. Kâbus gibi. Bu derece yetenekli başka canlı yavrusu var mı?

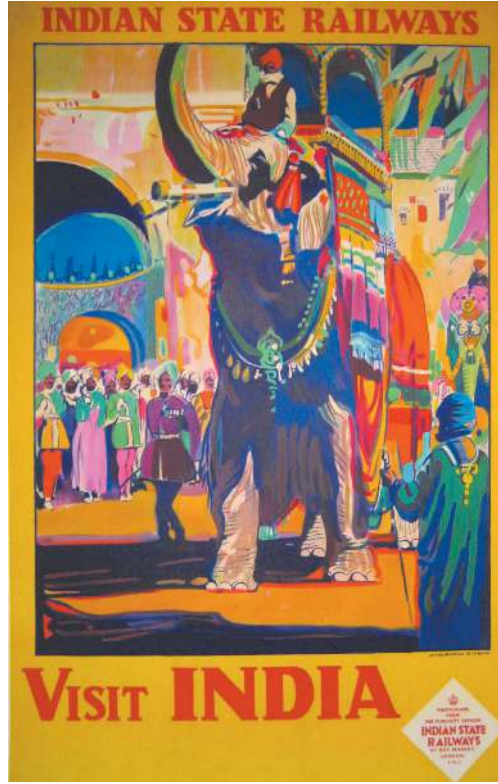
Bizimkiler yıllarca altına dolduruyor.

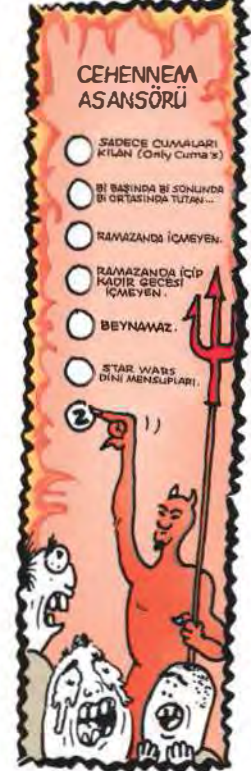
Herneyse,

Çok çok sevdiğim Horace'ın bir lafıyla bitireyim yazıyı; şöyle diyor:

"Ciddi planlarınıza biraz aptallık karıştırın" (Öyle bir sıkıntı yok, çok şükür. Olsa olsa, "sen biraz azalt" falan derdi üstad gorse...)

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler dilerken bayramınızı da kutluyorum...

Lala Neslihan Paşa.

ÖZER AYDOĞAN

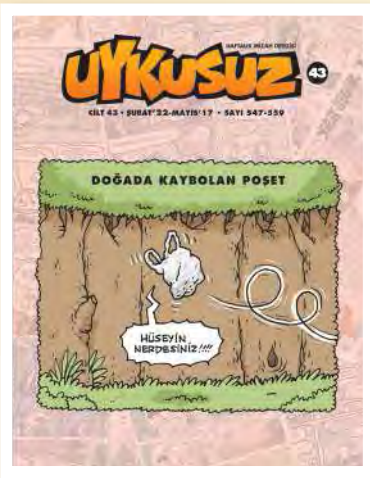

BARBAROS=ALTUŞ

MARKETLERDE GAZETE BAYİLERİNDE KİTAPÇILARDA

...dünyaya geldi. Erman ve Ebru'ya tebrikler!

www.uykusuzdukkkan.com.tr

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 3 Haziran 2019 | Sayı: 614

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd. Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 32 58
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatı 340 TL Yurtdışı: Avrupa 100 Euro. Uzakdoğu 150 USD.
IBAN Numaralarımız:

(Alic): Mürekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

FEKAT FURKAN YEPYENİ UFUKLAR AÇMIŞTIR BİZİMİNDE. FIRSAT BU FIRSAT KİMSE YOKKEN Bİ ŞOFÖRLÜK DENEMESİ NEDEN OLMASIN HA? NERDE BULUCAN BÖYLE SÜPER Bİ ARABAYI Bİ DAHA DI MI AMA

